

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2013 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-557/13)

(2014/C 9/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 i załącznika do decyzji wykonawczej Komisji 2013/433/UE z dnia 13 sierpnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim wyłączone z finansowania Unii Europejskiej są wydatki w łącznej kwocie 6 192 951,34 EUR dokonane przez właściwe agencje płatnicze w Republice Federalnej Niemiec w ramach wykonania przepisów dotyczących wsparcia dla sektora ziemniaka za okres 2003-2005;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwego zastosowania warunków przyznawania premii i pomocy — zapłata ceny minimalnej

Strona skarżąca podnosi naruszenie art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/99⁽¹⁾ oraz art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽²⁾ w związku z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94⁽³⁾, art. 11 rozporządzenia (WE) nr 97/95⁽⁴⁾, art. 10 rozporządzenia (WE) nr 2236/2003⁽⁵⁾ i art. 26 rozporządzenia (WE) nr 2237/2003⁽⁶⁾ w ten sposób, że wydatki są wyłączone z finansowania mimo spełnienia warunków przyznania premii i pomocy, ponieważ za wnioskowaną ilość została zapłacona cena minimalna.

2) Zarzut drugi dotyczący błędnego uzasadnienia

W ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ Komisja w sposób niewystarczający i niepozbawiony sprzeczności uzasadniła, dlaczego z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 97/95, art. 10 rozporządzenia (WE) nr 2236/2003 i art. 26 rozporządzenia (WE) nr 2237/2003 przy uwzględnieniu wszystkich wersji językowych miało wynikać, jako warunek wypłaty premii i pomocy, że przedsiębiorstwo produkujące skrobionę już uściło cenę minimalną za całość ziemniaków dostarczonych w roku gospodarczym.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku powiadomienia w terminie 24 miesięcy o zakwestionowaniu

Strona skarżąca zarzuca naruszenie art. 7 ust. 4 akapit pierwszy w związku z akapitem piątym lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95⁽⁷⁾ oraz art. 31 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 jak również art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 885/2006⁽⁸⁾, ponieważ Komisja nie powiadomiła na piśmie Republiki Federalnej Niemiec, w ważny sposób, w terminie 24 miesięcy od daty dokonania wydatków o zakwestionowaniu (zaniechanie „kontrolni kluczowych”).

4) Zarzut czwarty dotyczący przewlekłości postępowania

Strona skarżąca podnosi w tym miejscu naruszenie art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999, art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1663/95, art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 11 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w związku z ogólną zasadą prawa do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w rozsądnym terminie oraz naruszenie zasady prawa do obrony, ponieważ postępowanie przed Komisją trwało nadmiernie długo.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia (WE) nr 1258/1999, art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz zasady proporcjonalności

Strona skarżąca utrzymuje w ramach tego zarzutu, że Komisja poprzez ryczałtową korektę w wysokości 10 % nie dokonała proporcjonalnej oceny charakteru a w każdym

razie znikomego zasięgu ewentualnego naruszenia oraz pominięta okoliczność, że Unia ani nie poniosła szkody finansowej, ani nie istniało realne ryzyko powstania takiej szkody.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s.103)
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/05 z dnia 21 czerwca 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s.1)
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 197, s.4)
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95 z dnia 17 stycznia 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 16, s. 1)
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2236/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 339, s.45)
- (⁶) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2237/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania niektórych systemów wsparcia przewidzianych w tytule IV rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 339, s. 52)
- (⁷) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6)
- (⁸) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGI i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90)

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2013 r. — ISOTIS przeciwko Komisji

(Sprawa T-562/13)

(2014/C 9/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Koinonia tis Pliroforias Anoichti stis Eidikes Anagkes — ISOTIS (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: S. Skliris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że żądając od skarżącej kwoty 47 197,93 EUR przyznanej przez Komisję w ramach umowy 238940 REACH 112, Komisja narusza sporną umowę;

— stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana do zwrotu wspomnianej kwoty przyznanej przez Komisję;

— stwierdzenie, że wspomniana wierzytelność dochodzona przez Komisję jest w każdym razie pozbawiona wszelkiej podstawy w zakresie kwoty 13 821,12 EUR;

— stwierdzenie, że ogólne warunki umów FP6 nie mają zastosowania w ramach umowy 238940 REACH 112, w związku z czym skarżąca nie jest w ogóle zobowiązana na podstawie spornej umowy do zapłaty jakiegokolwiek kwoty z tytułu odszkodowania ryczałtowego (liquidated damages);

— stwierdzenie, że oświadczając swój zamiar dochodzenia odszkodowania ryczałtowego (liquidated damages) na podstawie ogólnych warunków umów FP6, Komisja narusza sporną umowę 238940 REACH 112;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie niniejszej skargi, opartej po pierwsze na klauzuli arbitrażowej w spornej umowie, a po drugie na prawie belgijskim, do którego umowa ta odsyła, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Komisję zasady dobrej wiary i uczciwych praktyk handlowych. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja zażądała różnych kwot, nie podając konkretnych i szczegółowych podstaw takich żądań, i że jej postępowanie handlowe jest sprzeczne z przepisami Karty praw podstawowych. Ponadto skarżąca podnosi, że uchybienie przez Komisję jej obowiązkom umownym wynika też z jej zamiaru dochodzenia praw opartych na ogólnych warunkach mających zastosowanie do innego typu umów (FP6), to znaczy innych niż ogólne warunki mające zastosowanie do spornej umowy REACH 112 (CPI).

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przepisów art. II.28 pkt 1 i 5 umowy 238940 REACH 112. Konkretnie skarżąca twierdzi, że Komisja przedstawia żądania bez wcześniejszego przeprowadzenia kontroli w ramach spornej umowy i że Komisja powołała się w sposób ogólny i abstrakcyjny na sprawozdanie z audytu, które nie dotyczy spornej umowy REACH 112.

3) Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy tego, że żądanie Komisji zostało przedstawione w złej wierze i ma nieuczciwy charakter.